

Szerkesztői iroda:
Nagy-Enyeden a kiadóhivatalban, hova a nap szellemi részét illető közlemények küldendők.

Kiadóhivatal:
CIRNER J. JÓZSEF
pap nagykereskedése, hová az előfizetések és hirdetések bérmentesen küldendők.

Kéziratok nem adatkak vissza.

KÖZÉRDEK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félre 2 frt,
negyedévre 1 frt

Hirdetmények díja:
□ ezertímerenként 3 kr.
Kereskedők és gyárosok külön ardeleményben részesülnek. Bélyegdíj 30 kr.

Nyilttér sora 20 kr.

Városunk rendezése.

Bármennyire tessék unalmasnak ez a minduntalan felvetett kérdés most, midőn miniszteri válság hírekkel, élénk politikai jellegű kérdésekkel, Kossuth Ferencz utazása által fölkeltett érdeklődéssel van telve minden lap és ezek képezik kaszinóknak, uton-uttfélen a komoly diskuszió tárgyát, mi úgy véljük, hogy nekünk mindezek dacára sem lehet kitérni e tárgy elől, s nem szabad előkészítés nélkül hagyni, hogy valahára már meg is legyen oldva, az anyagi erőhöz mérten és a viszonyokat jól figyelembe véve.

Hiába való dolog pusztán csak arra a bizonyos számú intelligenciára hivatkozni, mely itt össze van gyűjtve; az magában még nem alkot várost, és városi életet, éppen úgy nem, mintha csak pusztán díszes házsorok, egyenes utcák volnának, melyekből azonban hiányzanék az intelligencia értelmi ereje s vállalkozó kereskedő és iparos szakértelme és tökéje, szóval az élet igazi képe. Kell ide együttesen a fejlődő igényeknek s a modern haladásnak megfelelően rendezett és kiépített város, kell lehető nagy intelligencia, erős kereskedő és iparos osztály.

Városunk reá van utalva feltétlenül a rendezésre. Hiabavaló beszéd az, hogy így is megéltünk eddig, mert aki így beszél, az maradiságot prédikál s nincs benne áldozni, munkálni kész szellem. Nincsen városunknak egyetlen józanul gondolkodó, világot ép szemmel néző iparosa sem, aki pl. országos vásárookra járva, és Torda, Déés, Déva, közelebről pedig Gyulafehérvár, Abrudbánya haladását, rendezését látva, ne gondolja magában: enyje, de jó lenne, ha Enyeden is csinálnánk valamit. Szó sincs róla, hogy egy-egy épület emelkedik, egyes kis kerítés szabályozás történik, néhol köveze-

tet is igazítanak, de hát ez esetről esetre történik, egységes, céltudatosan előre megállapított, jól megfontolt terv nélkül. Így ez nem maradhat, ha helyes irányban akarunk fejlődni. Kicsinyes, aprólékos fogásokkal nem alkotunk a milleniumra olyant, mely a további fejlődésnek helyes alapjául szolgálhat. Rendszeres, erőteljes munkásság kell ide, mely tisztában levén hivatásával, gyorsan igyekezik megvalósítani a jelen nemzedék feladatát. Városi képviselőtünk minden buzgó tagját kérjük, foglalkozzék e kérdéssel. Tudjuk, hogy sokan vannak, kik életrevaló eszmékkel bírnak s magán körben ki is fejezték azokat.

Nos hát ki kell küldeni egy bizottságot, mely a kivitel praktikus módját is az anyagi erőhöz mérve, — mielőbb adja be a legjobb, legcélszerűbb tervezetet. Miért maradjunk csak mi e téren hátra s legutoljára a haladás korszakában?

B.

LEVELEZÉS.

Páris, 1894. nov. 12.

Itt vagyok hát ebben a rettenetes, veszedelmes városban, hol — Európaszerte még fennálló hit szerint — a fiatal s tegyük hozzá: pénzes emberek úgy járnak, mint a hurokra jutott madarak. Mindamellett nem érzem magam rosszul, el se veszttem eddig, — s azt hiszem, hogy ezután sem.

Hűvös, ködös reggel volt, mikor megérkeztem Strassburgból. Az utca lámpák nagy része kioltva, de az ég még sötét és csillagos. Oriási nagy pályaudvar a Gare de l'Est, alig lehet kitalálni belőle. De a hordár után csak megtaláltam a z utat. A boulevard de Strassbourg és a boul. de Sebastopol-on át hajtottam. Csendes, néptelen utcák még most, csak a teher szekerek nagy sokasága állja el az utat; a nagy vásárcsarnok felé haladnak, melynek villamvilágította üvegfedele a mellékutczákon kitündöklöklik.

Nagyon jól esik az idegennek az a szivesség,

udvariasság, a melyel mindenütt találkozok, ahol csak francziákkal kell érintkeznie. Ugy látszik, hogy szokva van idegeneket látni, s tudja, hogy kell őket fogadni s ha egyben másban járatlanságukat tapasztalja, nem neveti s nem gúnyolja ki. Az uton Avoncourt-tól Párisig altisztek ültek be én kocsizakaszomban. Egy kirándulásan Hamburgból—Berlínig, volt alkalmam a német altisztek szeretetreméltó durvaságát és ordításait élvezni, amint egész éjjel öntötték magukba a sört és a pálinkát. Nos, hát ezek a francziák is vig fizkók voltak: megvendégelték egymást illedelmesen, azután előkerült a kulacs jó féle vörös borral. Tréfáltak ugyan közben, de azt még az a 40-es korban levő asszonyság se vehette rossz néven, aki ott ült. Azután nyugodtan aludtak Párisig. Ez a különbség a franczia és porosz kotona között.

Láttam már egy pár nagyvárost, de az a barátságos, vonzó külseje egyiknek se volt, mint Párisnak, Berlinnek, Bécsnek lehetnek szebb, modernebb épületei, szabályosabb utcái, de a vidor, tarka életből és élénkségből távolról sem jutott annyi nekik. Épen vasárnap volt, jó alkalom végig sétálnom a Louvre-tól a Place de la Concorde-on át a Place d'Etoile-ig; onnan az Avenue Friedlaude-tól a boul. Haussmannra és a boul. des Italiens-re, a közönséget kissé megfigyelni.

Mindenekelőtt a keret volt elragadó. Fényes, derült ég, ragyogó nap, mint nálunk szeptember végén. A Tuilleries kertjében a gyönyörű fehér márványszobrok előtt a gyepe friss, sötétzöld. A pelargonium, vanília és a chrysanthemumok gyönyörű fajtái még teljes virágzásban. A szökőkutak fellövelő sugarai csillogtak a napfényen, millió cseppre szakadva hullottak vissza márvány-medenczéikbe.

Álljunk meg a Place de la Concorde-on egy pillanatra. Kelet-nyugotra egyik oldalon a Louvre palota hatalmas négyszöge, kecses arányaival, kimagasló pavilonjaival. Előtte a Gambetta emlék. Másik felől a Champs Elisée fasora kezdődik, végén a Grand Armée diadalíve koronázza meg. Más két oldalon a Palais des Invalides tornyai és a Madeleine templom görög oszlopsora egészíti ki a képet.

Ezernyi vidám gyermekarc, futkosva, örülve a szép napnak; ezernyi fényes nép, mindenütt derű, mo-

TÁRCZA.

Gyermekem bölcsőjénél.

I.

Hejh, dehogy is dalollak meg,
Édes, piczi szentem, téged!
Egy kis dalba bele sem fér
Elbűvölő nagy szépséged!

Csak az ajkam suttyog egyre:
A jó Isten legyen áldott,
Hogy tebenned sugarával
A menyország ideszállott.

Arczod, ajkad az anyádé;
Az a sugár a szemedben,
A mit nála ifju szíved
Mindörökre megszerettem!

S míg elnézlek, elcsodállak,
Szívem nagyobb hévvel dobban!
Most is benned, gyöngyvirágom,
Öt szeretem százszor jobban!

II.

Szegény lész, mint apád szegény volt,
Édes, mosolygó gyermekem!
A földi élet dús javából
Osztláyrész nem jutott nekem.

S ha meghalok majd, énutánam
Reád se nézhet kincs, vagyon;
Örökbe néked, kis leányom,
Csak tiszta lelkeket hagyom!

Majd végig mér az embereknek
Hideg, gúnyos tekintete,
Mit is keressz te a világban,
Szegény poéta gyermeke?!

De hát a kincsnél, földi jónál
Nem többet ér-e szent hitem?!
A jövő tündérpalotáját,
E drága fénynél építem!

S nem ér-e többet dús vagyonnál,
Mit másnak döre sors adott,
Az álom, mit örök hévvel
Merengő lelkem ringatott?!

Hisz egész étem egy nagy álom;
Képet a szívem örzi még
S úgy szállok át a végtelenbe,
Hogy abból föl nem ébredék!

Oh, gyermekem, ha meghalok majd,
Te gazdag, gazdag lész nagyon:
Örökbe büvös álmaimnak
Egész világát rád hagyom!

Szabó Jenő.

A FELHŐK.

Werner Gyulától.

(Folytatás és vége.)

— Még a jégesőtől sem félek, felelte Erzsike és zavartan eresztette le szoknyáját karcsu bokájára.

— Még csónakba is be merne ülni velem? kötődött tovább a fogalmazó.

— Be én . . .

Az ötlet általános tetszést aratott. Éppen három

kis lélekvesztő pihent a tavon, a fiatalok beültek s a lánczokat eloldták. A három kis csónak, mint három elszabadult vízmadár, jókedvűen nekivágot a zöldes, nyugodt hullámoknak.

Még alig voltak a tó közepén, esni kezdett. Friss, sebes nyári eső hullott rájuk, az előbb csendes tó felülete megelevenedett tőle.

— Megázik a ruhája, mondá Lengő Pál, észrevehető guynnyal.

— Seabaj, szólt vissza Erzsike és hirtelen mozdulattal lerántotta fejéről a kalapot. Fekete haja szétfolyt kedves fiatal arcán, meg kissé sovány, szűzies vállain. Ahogy végig permetezett arczán az eső, olyan volt az egész leány, mint egy megázott violabokor.

Pál leeresztette karját s kezében pihent az evező. Keskeny szegélyű angol kalapja alól sokáig nézte az Erzsike nyílt, őszinte kis arcát.

Körülöttük sűrűn esett az eső, jólesett nekik üde suhogása.

— Erzsike, én itt a tó közepén rájjesztek, szólt végre Lengő Pál s a csónakot egészen megállította.

Erzsike nem kaczagott. Vidámsága eltűnt, halvány és komoly lett egyszerre. Női ösztöne megsugta neki, hogy most valami történik mindjárt, a minek fele sem lesz tréfa. Szemét kerekre nyitotta, a hogy sőtétben teszi az ember. Pedig világosság volt bennük és körülöttük. Az eső szürke fátyolán keresztül áttört az aranyos napfény s pompás szivárvány támadt fejük fölött. Az erdőből madárhang hallatszott s a másik két csónak jóval előttük járt már.

— Erzsike, kezdte újra a miniszteri fogalmazó, tudja, hogy mire irigykedtem én ma?

— Nem tudom.

solygás. A fasorban a gyermeknép lapdázik. A nagy közúton, mely az Avenue des Champs Elisée-n folytatódik, a kocsik beláthatatlan sora halad. Biciklizók tarkázzák a kocsisort, — fiúk, leányok vegyest. A hölgyek biciklizó-ruhája ugyan különös kissé, de nem annyira feltűnő, mint a leírás után képzelik.

Mire a nagy tolongásban a nagy diadalívhez értem, a hold feljött, a lámpák kigyulni kezdtek. Milyen előkelő, gazdag városrészbe jutottam! A házak többnyire 3, gyakran egy és két emeletesek. Az ajtók felett koronák. A magas, földig leérő ablakokon keresztül csak a betett táblák láthatók. Mintha csak mondanák: itt csak mi lakunk; ne nézz ide be te, a ki nem tartozol hozzánk!

A Place de l'Etoile tarkállik be egy csomó széles, fasoros avenue. Egyiken találmra visszafelé indultam. Mindenütt ugyanaz a kép. Az újságárulók hangosan kiabálják a legújabb újdonságokat, az utczi virágárus a maga chrysanthemum vagy tuba róza csokrát kínálja, a gyümölcs, csemegeboltok egyrésze kirakja az utczi áruát, a nép pedig tolong és özönlik beláthatatlan áradatként s viszen magával. A kivilágított kávéházak, vendéglők előtt a széles gyalog járó székkel, asztallal rakva, aki üdülést keres, innen gyönyörködik a tarka zürzavarban. És ebben a zürzavarban rend van. Nem tolong, nem lökdös senki mást, amíg a tömeg fennakad, nyugodtan várni kell.

A jó kedv és a nagy boulevard-ok villamos lángjai versenyezve szípkörknek. Felettük pedig a hold sápadt arca hint fényt a letarolt fákra. Korán tértem haza, de még a lakásomra is kísért a vasárnapi közönség hangos zaja, egy-egy dallal tarkázva. Nem zavarta ezt az eső, mely hirtelen megeredt és zuhogva ömlött.

Páris egy nagy darab világtörténetet zár magába. Számos emléke a gyászos és szomorú, vagy fényes és vidám időknek hirdeti e nép dicsőségét, bukását és gyors emelkedését. Nemesak olyan tagnapról mára csinált mult ez, hanem egy olyan népé, melyet ha el is szédített a szerencse, de a bukásban is nagy, nemes tudott maradni mindig.

Elfelejtheten marad az első séta a Louvres körül. Ez az épület igaz kifejezője a francia szellem egyik kiváló vonásának: komoly, méltóságos, de nehézség nélkül való.

A nyelvtanból megtanult francia nyelvvel is elég jól lehet megélni, a gyakorlat pedig meghozza a többit. Csak az ételek nevei furesk. Az a szerencse, hogy az éttermek a prix-fix minden tekintetben kielégítők. Nem szükséges sokat gondolkodni, hogy mit válasszunk s azért bizonyos, hogy tisztességesen és olcsón látnak el. Pld. a mai villásreggelim került 1 franc 25 centimes-be; volt pedig: vaj, sült, főzelék, csemege, bor, és a hozzávaló is bele van számítva. Általában kellemesen lehet megélni, olcsón is, csak a lakás körül kissé több. Nagyon jó az a berendezés, hogy az embernek ideje van 12—6-ig, a nap legvilágosabb részében dolga után látni s azután van az ebéd, színház, concert.

— A tekegolyóra, mert a kezébe fogta. . . Erzsike, ha megengedné, hogy beszéljek.

A kis leány nem felelt semmit, de egész kedves alakján ez a gondolat látszott: beszélj hát sietve, mert az egész társaság kijött a partra.

— Erzsike, én . . .

Gyámoltalanul kereste a szót, de ezalatt teljesen kisütött a nap s a tóparton megjelent Eszti, nagy-szerű rózsaszín ruhájában. Intett nekik, fehér kendőjét lobogtatva.

Erzsike gyorsan határozott. Érezte, hogy szereti ezt az erős, szőke fiatal embert s tudta, hogy annak szívét valami titkos hatalom most felé hajtja. Ha kiérnek a partra, a nélkül, hogy szerelmét bevallaná, Eszti rózsaszínű árnyéka újra szívük közé léphet.

— Erzsike . . . tudja . . . kezdé harmadszor is Lengő Pál, de Erzsike nem hagyott időt neki, hogy semmitmondó kerülgetésekkel álljon ismét elő.

— Beszéljen a mamával, suttogta sebesen s olyan piros lett zavarában, mint a cseppentett vér.

Lengő Pál vigyázatlan mozdulatot tett, s a kis lélekvesztő majd a vízbe borult.

Ezt a vigyázatlan mozdulatot sokan látták a parttól. A két leány anyja kécsókra magyarázta és szemrehányó pillantást vetett Eszti, aki egykedvűen s mozdulatlanul állt a parton, óvatosan felfogva csodaszép rózsaszín ruháját.

Fel kellett volna áldozni a legkedvesebb ruháját, mondá otthon a leány kissé kedvetlenül. S melyik férfi érdemes ily áldozatra?

De Erzsike és völgenye boldogan nézték a felhők futását s a piros égboltot, mely nagy szelet jelentett.

El voltak határozva szilárdan megállani egymás mellett, akár szélben és viharban, akár verőfényben.

Itt már állítólag gyászolnak az orosz czárért. De bizony csak jól figyelve lehet megérezni, hogy a számos kitűzött lobogó hegye gyászfátyollal van borítva. Az öltözötteken nem igen látszik, hiszen a tegnapi nap ragyogásával az öltözöttek s zínjei is versenyre keltek. Keveset hiszek ennek a gyásznak öszinteségében. Nem olyan nép a francia, mely a val az uralkodóval igazán együttérteni tudna, ami a francia köztársaság alapja: Liberté, égalité, fraternité. P.

Nagyenyed Budapesten.

— Hasonlatosságok. —

A mióta akkorát fordult velem a világ, hogy életem szereplő lényezői közül kiesett amannak a „közepe“ vagyis a mióta az önk kedves városáról úgy beszélhetek, hogy: „ott lenn Enyeden“, lakosairól, hogy: „Önök ott lenn“ . . . stb. egyszóval a mióta az ország központjából gondolok a világ központjára, valljuk meg, uraim és hölgyeim, hogy „sok víz lefolyt az Órhegyen“, föltéve, hogy az ég azóta bőven ereszté meg áldásszállító csatornáit.

És higgyék el nekem, hogy hamarabb fog mégis fölfelé folyni az Órhegyen a víz, mint hogy én elfeledném azt a kedves várost. Hogy aztán az a kedves város előbb felejtett el engem, mintsem lehullott volna saruimról utcziaink ragaszkodó pora, az már, bocsánat nem az én hibám. A minthogy azt sem lehet valakinek fölróni ballépésképen, hogy nem Wekerlének született.

No de mindegy. Hogy énekek még most is élnek emlékeimben vagon, azt bizonyítja az is, hogy mint egy pár hónapos fővárosi gyerek is eszembe jut N.-Enyed. Eszembe jut pedig — magáról a fővárosról. Hogyan? No lám, a hízogó! A gunyolódó! fognak fölkiáltani. Oh nem! „Önök ott lenn“ nem is képzelik mennyi hasonlatossága van Budapestnek Enyedhez. (Igen is így!) De mennyi! Hogy azt ne is említsem, miszerint az ur itt is ur, (valamint a pokolban is az), mindjárt itt van az, hogy itt is terveznek villamos világitást. No lám! Hát ez is gunyolódás? Ugy-e, hogy nem! Sőt Enyeden sokkal praktikusabb az a terv, mert itt Pesten már van világitás és csak azt akarják még jobban megvilágitani, a míg Enyeden az éjszaka sűrű homálya által elfödött szépségek(!) nap . . . akarom mondani villamosvilágra való hazatalálásról van szó.

Hát már most aztán képzeljék el ezt a két várost villamos világitással! Hogy itt a fővárosban valamenyi csirkefogónak és zsebek és tárczák vizsgálójának az arczáról fogják leolvasni sötét szándékát (ez lesz az egyedüli sötétség — az Akadémia kivül), ép oly bizonyos, mint az, hogy önkénél a város tisztelt tanácsa észre fogja venni, hogy az enyedi kövezethez sok mondanivalója lehetne a simaság és járhatóságnak. És önk hiszik az előbbit? Ugy-e hogy nem. Nó hát, mi sem az utóbbi.

Önök ott lenn, ugyebár, hogy kormánypártiak? Mi is. Istenem! hiszen ma az egész világ kormánypárti. Még az — ellenzék is! De egy kis parázs tüntetést Kossuth Ferencz mellett nem nagy megerőltetésbe kerülne rögtönözni. Enyeden? Ugyan kérdeznék meg azt a hat egyetemi polgárt, a kiket itt a minap a Kossuth-tüntetésért a mihasznák bekísértek: Ki az éljen most: Wekerle: az arany ember, vagy Kossuth Ferencz? . . .

De hát istenem! a polgári-házasság oly messzi van és Kossuth már itt van és — divatban van.

A divatok pedig olyan hasonlatosak egymáshoz.

De van Budapestnek még egy nevezetessége is, a mivel Nagy-Enyednek nyomában halad. Itt t. i. még nem találtak fel repülő-gépet. Ugyebár még ott sem? (Hát ez is hízogás?) És aztán hallottak önk már olyan esetet, hogy utczai*) botrány alkalmával a rendnek valamennyi öre erkölcsi szeméremmel illő távolban nem tartózkodott volna székes fővárosunkban? Nem. Nó hát ezzel is nyomában jár Enyednek! És hogy tovább ne menjek, látták önk „ott lenn“ már nagyobb tömegben a Wekerle aranypénzeit? Hát azt hiszik, hogy itt is nem rejtőztek el megfoghatatlan módon? Hiszen a német itt is hunczut — uraim és hölgyeim! — vagy hát nem fizetnek önk adót Enyeden? Bizony higgyék el, hogy Budapest is fizetnek. És még önk talán azt hiszik, hogy egyedül állanak a világon! Hát nem tudják önk szerencsétlen, „világ közepe“-beli polgárság, hogy egy legújabb föltaláló annak a kiszámításán töri a fejét, hogy Budapest is ép úgy a világ közepén fekszik, mint Enyed? Még ha ki találja találni! Hiszen ismerik önk ezt a népdalt:

Gyere rózsám Enyedre:
Itt a világ közepe!

Hátha ma'd ezt Pestre fogják alkalmazni, hová fognak azok a rózsák inkább menni, mikor a világnak két közepe lesz? Még kétségbeesésükben elbujdosnak a szélére!

*) Az egyetemi hallgatók nem az utcán, de a P. N. épületben tüntettek. Ott is előre be volt jelentve a tüntetés.

Hanem egyet még sem találtam Budapesten, a mi olyan boldoggá tett egykor Nagy-Enyeden engem: oh, hölgyeim! az én szívem nyugalmat itt már hiában kerestem. Elveszett az!

Mert hát: minek is a szerelem a világon?

Czeplédi.

VEGYES HIREK.

— **Előfizetési felhívás.** A „Közérdek“ kiadásunkban már egy éve jelenik meg, hogy mennyire feleltünk meg igen tisztelt előfizetőink kívánalmainak a kiállítás és szerkesztőség megválasztásában, azt az önk ítéletükre bizzuk. Egy évi működésünk emlékére elhatároztuk, hogy a jövő 1895. évre a „Közérdek“-nek díszesen és izélesen kiállított nagy fali naptárát fogjuk elkészíteni. Mindazon igen tisztelt előfizetőink, kik a mellékelt postautalvány felhasználásával részint hátralekös, részint új előfizetéseiket decz. 24-ig címünkre beküldik, azok díjmentesen kapják meg a „Közérdek“ nagy fali naptárát, melynek bolti ára 1 frt. felső. A „Közérdek“ előfizetési ára: Egész évre 4 frt. Félévre 2 frt. Negyed évre 1 frt. A „Közérdek“ új évtől még díszesebb kiállításban jelenik meg. A *Kiadóhivatal.*

— **Zeyk Dániel** főispánunk a lefolyt hetet Budapesten töltötte, mely alkalommal Zeyk József miniszteri tanácsos kedves leányának Izának, Zathureczki földbirtokossal kötött házassági ünnepélyén is részt vett.

— **Egy új társulat.** Örömmel vesszünk tudomást, hogy pár évek előtt virágzó és jó hírnévnek örvendő helyi műkedvelő társulat, — mely sajnos már pár éve mély álmába — e mély álmából a fiatal gárda egy pár szép és nemesért lelkesedő tagja akarja felköltöteni. Mozgalmat indítottak meg ugyanis egy új műkedvelő társulat szervezése tárgyában azon jó reményben, hogy fáradozásukat siker fogja koronázni. Ideje is már, mert egy oly városban, mint a miénk, okvetlen szükséges egy műkedvelő társulat, melynek célja lend a fiatal nemzedéket egymáshoz közelebb hozni s Nagy-Enyed színpártoló közönségének egy kedves estét szerezni. Ez uton kívánjuk az érdeklődők szíves figyelmét felhívni.

— **Az első hó** gyöngéd, szép fehér pelyhekben f. hó 24-re virradólag szállott le, örvendetes kilátást nyújtva gazdáinknak, de főleg Nimródjainknak.

— **A nagy-enyedi** theol. akadémia ifjusága f. év december 1-én tánczczal egybekötött zártkörű műsoros estélyt rendez. A meghívók már szétküldettek s a kik esetleg nem kaptak, de arra igényt tartanak: azokat kérjük e lap kiadó hivatalához fordulni. — A rendező bizottság.

— **Szólóbirtokosok** figyelmébe. Nagy-Enyed város adóügyi orszálya felhívja azon szólóbirtokosokat, kik az 1894. évi phyloxera rovatartozásukat ez ideig még nem fizették be, hogy azt folyó évi december hó 1-ig fizessék be a városi adóhivatalhoz, mert azon túl a mulasztókra végrehajtás fog alkalmaztatni.

— **30-ik karácsonyfa.** 1865. december hó 22-én tartottuk meg a helybeli kisdedővő-intézetben az első karácsonyfa ünnepet. Hálás kegyelettel emlékezem meg, ugy az intézet, mint a kisdedek azon jövevőiről, kik akkor, az első karácsonyfa felállítását nagylelkű adományokkal gazdagon ellátták, u. m. br. Kemény Istvánné, Zeyk Károlyné, Zeyk Miklósné, Sándor Elek, Virágháti Farkas és Lázár Imre, akkor divatáru kereskedő. Lázár Imre a magával hozott sok apró zsebkendő és egyéb csecse-becsékből tombolát rögtönzött és azt oly ügyesen manipulálta, hogy egy gyermek sem távozott a karácsonyfa alól üres kézzel. Akkor föltöltöttünk négy szegény árva gyermeket és tavaly már harmincznégy gyermek nyert meleg téli ruhát az anyaghozta karácsonyfa áldásaiból.

— **Az alvinczi ifjusági egyesület** folyó hó 18-án tartott rendkívüli gyűlésén, az egyesület vezetésével megbízott Teleky János igazgató tartotta bemutató beszédét és evvel kapcsolatosan igen érdekes szabad előadást földünknek a nap körül való forgásáról s az ennek következtében beálló időváltozásról. — Nyugodt, értelmes, rajzokkal és példákkal ellátott előadását élénk figyelem kísérte. Végül elhatározta az egyesület, hogy a havi rendes gyűlésen kívül, minden vasárnap rendkívüli gyűlést tart, az egyet javára — az egyleti tagok közreműködésével — mulatságot rendez, minek programját a választmányi tagok fogják meghatározni s a következő gyűlésen bemutatni.

— **A szegénytanulókat** segélyező kör által 1894. november 10-én rendezett fillér-estély összes bevétele 35 frt 60 kr, mely összegből 29 frt 70 kr jegyekből, 5 frt 90 kr. felülfizetésekből gyűlt össze. Felülfizettek: Szilágyi Farkas ev. ref. pap és Gyalai Károlyné 1—1 forintot, Török N. honvéd százados 70 kr, Székely Sándor 60 Tóth Miklósné öngyászata 40, Keresztes Pálné 30, Ürmösiné, Székely Ferencz, Kovács Ferencz, Grohman Károly és még ötön 29—20 krt, X. X. 19 kr, összesen: 5 frt 90 krt. Fogadják a jótékonycélú adakozók e helyen az egyesület hálás köszönetét.